

Eindverslag omtrent het in werking treden van de wet op het faillissement en de surséance van betaling.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over het ontwerp van wet houdende bepalingen omtrent het in werking treden van de wet op het faillissement en de surséance van betaling, de wijziging van bestaande wetten in verband daarmee en den overgang van de oude wetgeving tot de nieuwe. (6)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Met voldoening heeft de ondergeteekende uit het Voorloopig Verslag ontwaard, dat de meeste leden, die zich vroeger op grond van de gelijkstelling van kooplieden en niet-kooplieden niet met de faillissementswet hadden kunnen vereenigen, thans, nu omtrent dat beginsel beslist is, verklaarden geen bezwaar te maken tegen deze wetsvoordracht. Met de meening van andere leden, dat het minder juist gezien ware zich op genoemde grond tegen de invoeringswet te verzetten, daar deze wet de strekking heeft overeenstemming te brengen tusschen de eerstgenoemde wet en de overige wetgeving, kan de ondergeteekende zich geheel vereenigen. Die zienswijze vond ook instemming bij de openbare beraadslaging in de Tweede Kamer der Staten-Generaal over deze wetsvoordracht.

De vraag, of de wijzigingen die door deze wet in de wetten zullen worden gebracht, eene nieuwe officieele uitgave der wetboeken noodig maken, wordt ontkennend beantwoord. Het publiek schijnt voldoende gebaat door de hoogst verdienstelijke door bijzondere personen bezorgde en telkens in nieuwe bijgewerkte drukken verschijnende uitgaven van den tekst onzer wetboeken.

Artikel 3.

Wel is de uitdrukking „regten eerbiedigen” in onze wetgeving vooralsnog niet gebruikelijk, maar het kan niet worden ingezien, dat zij in eene wet minder op hare plaats zou zijn. Zij komt dan ook voor in art. 51, derde lid, der faillissementswet, en is daarin opgenomen, zonder dat daartegen in de Verlegenwoordiging eenige bedenking is geopperd.

Erkend wordt dat „bevoordeelde” de voorkeur had verdiend boven „begiftigde”. Dit laatste woord kan evenwel in het verband waarin het wordt gebezigd, niet tot misverstand aanleiding geven, en daarom zonder bezwaar behouden blijven.

Artikel 5.

De in het Voorloopig Verslag uitgedrukte zienswijze dat, waar in het vierde lid van art. 505 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering het stelsel van betrekkelijke nietigheid wordt gehuldigd, aan dat stelsel, met het oog op het in dit wetsontwerp gevolgde beginsel, in het gewijzigde vijfde lid van dat artikel moest worden vastgehouden, deelt de ondergeteekende geheel. Daarentegen kan niet worden ingezien, dat artikel 35 der faillissementswet te ver zou gaan door de volstreekte nietigheid uit te spreken. Indien de over- en inschrijving alleen ongeldig was tegenover den curator (den boedel), niet ook tegenover den failliet, zou dit bij de aanneming van een akkoord tot groote moeilijkheden aanleiding geven. Of bijv. bij de beoordeeling van de aannemelijkheid van het akkoord het verkochte goed zou moeten worden beschouwd als nog te behooren tot den boedel dan wel als het eigendom van den kooper, zou eene niet gemakkelijk te beantwoorden vraag zijn. Door art. 35 is beslist, dat de kooper-schuldeischer zich na de faillietverklaring niet meer tot eigenaar, de concurrente schuldeischer zich alsdan niet meer tot hypotheccairen schuldeischer kan maken. De behandeling van beiden als concurrente schuldeischers behoort eene definitieve te wezen.

Artikel 6.

In de Memorie van Toelichting tot het oorspronkelijke wets-

ontwerp (1) werd voor het daarin aangenomen beginsel om geene artikelen te wijzigen, alléén op grond dat daarin van „gerechtelijke boedelafstand” of van „kennelijk onvermogen” gesproken wordt, de in het Voorloopig Verslag vermelde reden aangevoerd, dat die woorden vanzelf hunne beteekenis verliezen bij invoering der faillissementswet. Maar dit was blijkens die Memorie van Toelichting niet de eenige reden voor het ongewijzigd behoud der bedoelde artikelen. Aldaar wordt er tevens op gewezen, dat uitdrukkelijke afschaffing der aangehaalde woorden minder gewenscht ware, „in zooverre zij nog in sommige gevallen toepassing kunne vinden in betrekking tot verklaringen in staat van kennelijk onvermogen, gevorderd of uitgesproken vóór het in werking treden der nieuwe wet”. Dit laatste geldt met betrekking tot de artikelen 344 en 345 van het Wetboek van Strafrecht. Toepassing van die artikelen kan nog na de invoering der faillissementswet wenschelijk zijn, niet alleen indien een gerechtelijke boedelafstand of een kenlijk onvermogen bij de inwerkingtreding dier wet nog aanhankelijk is, maar zelfs indien vóór het in werking treden dier wet de gerechtelijke boedelafstand of het kenlijk onvermogen reeds geheel is afgewikkeld. Met het oog hierop behoorden de meergemelde woorden in de aangehaalde artikelen te worden behouden en, voor zooverre wijziging dier artikelen dit noodig maakt, opnieuw te worden opgenomen.

Artikel 8.

Art. 887 Wetboek van Koophandel zal voor de bedoelde crediteuren niet meer gelden. De rechtsonzekerheid waartoe dat artikel aanleiding heeft gegeven, mag niet worden bestendigd. Tegen het ontnemen aan crediteuren van het recht hun bij genoemd art. 887 toegekend, bestaat geen bezwaar. Immers ingevolge het derde lid van art. 8 erlangen zij een ander recht, namelijk om ieder individueel hunnen schuldeischer aan te spreken en, zoo daartoe termen zijn, diens faillissement overeenkomstig de faillissementswet uit te lokken.

De Minister van Justitie,
VAN DER KAAY.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit Antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 25 November 1895.

MELVIL VAN LYNDEN.
RAHUSEN.
SASSEN.
ENGELBERTS.
VAN BONEVAL FAURE.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS over het ontwerp van wet tot wijziging en verhooging van het Vde hoofdstuk der Staatsbegrooting voor 1895. (13)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

§ 1. Ook bij den ondergeteekende heeft het een punt van ernstige overweging uitgemaakt, of op de voorgenomen wijzigingen in de organisatie van het land- en tuinbouwonderwijs in den vorm van begrootingsposten de goedkeuring van de

(1) Zitting 1893—1894, 102, n°. 3, bladz. 1 en 2.